

Najprej je poiskal predsednika Štefaniča, brkatega Štajerca, in mu povedal svojo ponočno zgodbo. Štefanič je nekaj časa brundal in vlekel dolge brke, nato je dal odlok: »Veš kaj, pojdi z menoj na golazen, bom jaz plačal.« Šla sta v boljše gostilno, kjer je Štefanič naročil dve telečji golazni in dva vrčka pive. Štajerc je naglo jedel in mrdal z brki, kar je značilo, da živahno premišljuje. Kos je poznal njegovo bojevito naravo in ga pogledoval, da ugane, kako se bo oblak raztrgal in kam bo zagrmelo. Čakal je s skrbjo in se osrčeval, če bi se nevihta usula na njegovo glavo; kar je zaslužil, bo prenesel. Končala sta jed in Štefanič se je obrisal s prtom: zdaj bo, kar bo! Štefanič je vzel vrček: »Trčiva, prijatelj Igo!« Pila sta. Nato je Štefanič rekel: »Kar se ti je nocoj zgodilo kot osebi, zmeni se s svojim patrom. Kar pa zadeva društvo, bo moja reč in dobra snov. Pri nas boš, ker takih fantov rabimo. Bodi brez skrbi, naj le poskusijo, da bi te povaljali! Stara zgodba o jagnjetu, ki je spodaj pilo pa je volku zgoraj vodo kalilo. Svobodo hočejo, pa bi svobodo križali, kadar bi želel njih spenjeni dnevnik. Poznam jih, saj sem bil sam z njimi, in dobro vem, čemu sem ustanavljal naše društvo. Kar miren bodi in pojdi takoj v posteljo, ker si mislim, da nisi bled samo zavoljo prečute noči. April ni mil. Še naslov svoje nove znanke mi daj!« — Prejel je njeno malo vizitko.

Kos je šel domov, Štefanič pa se je še isti dan sešel s prijateljem Pelkom, ki je že dokončal medicinske nauke. Ko sta prišla do Sobieskega ulice, je povabil Pelka v kavarno in poslal postrežčka z malo vizitko po naslovljenko. Ni minilo četrť ure, že je postrežček privedel Kosovo znanko.

Pelko je začel: »Mladi gospod, ki je bil snoči pri Vas, je danes bolan. Jaz sem zdravnik, povejte mi, ali ste Vi krivi.«

Ženska je začudena pogledala Pelka, nato Štefaniča, ki je v njem najbrž slutila detektiva zaradi njegovih brk.

»Pri meni se ni nalezal,« je odločno izjavila.

»Dokaz, dokaz!«

»Imam svež podpis zdravnikov in mladi gospod je bil prvi. Pa je tudi še preotročji! Celo s pekлом je strašil in ko je zagledal lučko pri Mariji, je kar odvihral. Od včeraj sem še devica.«

»Torej Vas je dokaj poboljšal,« se je nasmehnil Pelko.

Tone Kralj, Sv. Luka Evangelist

»Gospod, čula sem, da se te vrste duhovi dajo pregnati samo s postom in miloščino, jaz nočem biti lačna, nihče pa mi ne da miloščine, prvi je bil Vaš mladi gospod, ki mi je dal toliko, da morem živeti en dan.«

»Že dobro,« si je zadovoljen smukal brke Štefanič, »tukaj imate krono za večerjo. Pa ostanite še nocoj devica! In počastite pošteno delo!«

Drugi dan je Štefanič obiskal Kosa, ki še ni vstal, ker ponoči ni mogel zaspati. Tožil je, da ga bôde in da čuti v košu napetost. Štefanič, ki je bil pred medicinskim doktoratom, ga je pregledal in izjavil, da je telesna vročina visoka, naj gre takoj v bolnišnico, kjer bo našel strokovno postrežbo na stroške dijaškega bolniškega zaklada: napravi naj se, medtem gre sam po fijakarja. Kos je ubogal.

Sedmi dan je umrl za pljučnico. Na pogreb je prišla tudi blodna znanka. Po pogrebu je Štefanič dalj časa z njo govoril. In pri žalni seji je na koncu govora dejal: »Tovariši! Še nekaj. V spomin za ljubim pokojnikom Kosigom storimo prav, če poskrbimo za njegovo vdovo Mici. Vest, da je umrl zaradi nje, jo je pretresla, da bi rada služila pri magdalenkah. Da plača dolg in drugo, potrebuje sedemdeset kron. Predlagam, da prispeva vsak po moči in da primanjkljaj vzamemo iz naše skromne blagajne.«

Niti eden se ni nasmehnil zaradi vdove, ampak vse je obšla še globokejša tuga, ko so radi dajali svoje prispevke za vdovo Kosigovo.